

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 867/2019

05.09.2019. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Жарка Топића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Жарка Топића, адвоката Николе Тадића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 80/18 од 01.03.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 457/19 од 02.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 05.09.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Жарка Топића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К 80/18 од 01.03.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 457/19 од 02.07.2019. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици окривљени Жарко Топић, оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године у коју се урачунава време проведено у притвору од 08.02.2017. године до 05.05.2017. године. На основу члана 246. став 7. КЗ, од окривљеног је одузета опојна дрога канабис – тзв. марихуана, укупне нето масе од 402,08 грама. Окривљени је на основу члана 264. у вези члана 262, 261. и члана 266. ЗКП обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 2.000,00 динара као и да на име судског паушала суду плати износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка насталих у истрази Вишем јавном тужилаштву у Сремској Митровици уплати укупан новчани износ од 13.790,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења и то: на име трошкова и награде за извршено физичко-хемијско вештачење НКТИЦ Одсека у

Новом Саду, износ од 3.240,00 динара, на име путних трошкова сведоку АА износ од 2.000,00 динара и трошкове на име нужних издатака браниоца по службеној дужности Славка Аћимовића као и да плати трошкове на име награде браниоца по службеној дужности о чијој висини ће накнадно бити донето посебно решење.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 457/19 од 02.07.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Жарка Топића, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Жарка Топића, адвокат Никола Тадић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду, али другом већу, на поновно суђење. Бранилац је предложио да Врховни касациони суд у смислу члана 488. став 3. ЗКП, одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи, односно прекине.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Жарка Топића Републичком јавном тужиоцу и на седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује, да је извештај о форензичком прегледу лица места ПУ Сремска Митровица ПС Инђија од 08.02.2017. године, недозвољен доказ у ситуацији када увиђај није извршен имајући у виду да је окривљени наводно одбацио кесу са опојном дрогом у току бекства, због чега је у смислу члана 136. став 1. ЗКП, морао да буде спроведен увиђај како би се лоцирало место на коме се налазе предмети или трагови кривичног дела.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Из списка предмета произлази, да су овлашћена службена лица ПУ Сремска Митровица – ПС Инђија по наредби за претресање стана и других просторија судије за претходни поступак Основног суда у Старој Пазови Кппр 45/17 од 07.02.2017. године у ..., викенд насеље бб, Општина ..., чији је држалац окривљени Жарко Топић, којом се одобрава претрес ноћу, предузели радњу претресања стана окривљеног након што је окривљеном предата наведена наредба о чему је 07.02.2017. године сачињен записник у коме је констатовано који предмети су приликом претресања пронађени, а који записник је окривљени без примедби потписао. Приликом радње претресања извршен је форензички преглед лица места о којем је састављен извештај од 08.02.2017. године који садржи опис пронађених трагова и предмета на лицу места а између осталог и једне сиве ПВЦ кесе у којој се налази пакет облепљен фолијом и селотејп траком пронађене на

земљаном тлу поред земљаног пута који се налази у близини породичне куће окривљеног (који је окривљени одбацио приликом покушаја бекства кроз задњи део дворишта своје куће), која кеса је уз потврду одузета од окривљеног.

Дакле, из наведеног произлази да форензички преглед лица места није самостална доказна радња предузета од стране овлашћених лица полиције, већ је исти извршен у склопу радње претресања стана окривљеног извршеног на основу наредбе суда коју доказну радњу су овлашћена службена лица предузела у складу са овлашћењима полиције из члана 286. ЗКП да у предистражном поступку предузме потребне мере у циљу откривања и обезбеђења трагова кривичних дела и предмета који могу послужити као доказ. Како је Виши јавни тужилац дана 08.02.2019. године окривљеном поставио браниоца по службеној дужности и саслушао окривљеног, то је очигледно да је јавни тужилац био обавештен о свим доказним радњама полиције предузетим у току предистражног поступка у складу са одредбом члана 287. став 1. ЗКП.

Из изнетог произлази да извештај о форензичком прегледу лица места ПУ Сремска Митровица ПС Инђија од 08.02.2017. године, није ни сам по себи нити по начину прибављања у супротности са одредбама ЗКП и самим тим не представља доказ на којем се пресуда не би могла заснивати, па се супротни наводи захтева браниоца окривљеног оцењују као неосновани.

Поред тога бранилац у захтеву указује да полиција није испунила услове очувања кредибилитета доказног материјала стављањем пронађеног биљног материјала у папирну кесу, услед чега је предмет вештачења на путу до лабораторије компромитован, због чега, према ставу браниоца, записник о вештачењу Национално криминалистичко техничког центра није могао бити доказ на којем се пресуда могла заснивати.

Изнете наводе захтева којима бранилац указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, Наредбом вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици одређено је физичко-хемијско вештачење материјала пронађеног и уз потврду одузетог од окривљеног Жарка Топића које вештачење је поверено Национално криминалистичко техничком центру ради утврђивања нето масе, врсте и састава достављеног материјала односно да ли исти представља опојну дрогу, тако да је наведено вештачење обављено у складу са одредбама Законика о кривичном поступку и исто представља доказ који се може користити у кривичном поступку. Стога наводи захтева којима се износе примедбе на начин паковања предметних супстанци од стране овлашћених лица полиције не доводе у питање законитост овог доказа, посебно када се има у виду да предмет наведеног вештачења није била ДНК анализа трагова пронађених на пакету са материјалом привремено одузетог од окривљеног.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновано указује да су побијане правноснажне пресуде донете уз учињену повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1). ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац указује да је неразумљиво на основу чега је суд донео закључак о кривици окривљеног имајући у виду да је одбрана довела у сумњу цео доказни поступак у погледу доказних средстава јавног тужиоца, а коју сумњу суд није отклонио, којим наводима се указује да правноснажна пресуда не садржи јасне ни довољне разлоге о чињеницама које су предмет доказивања који недостатак пресуде је прописан као битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, наводима захтева, ниједним доказом није на несумњив начин доказано да је окривљени неовлашћено ради продаје држао опојну дрогу нити да је критичном приликом одбацио било какву кесу са опојном дрогом, којим наводима бранилац оспорава оцену доказа и истом утврђено чињенично стање у правноснажној пресуди.

Међутим, како чланом 485. став 4 ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног Жарка Топића у овом делу оценио као недозвољен.

Уз захтеву за заштиту законитости бранилац истиче и то да су нижестепени судови повредили право окривљеног на правично суђење зајемчено чланом 32. Устава Републике Србије и чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1) а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог законика мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Како се у захтеву у односу на повреду људског права окривљеног (члан 485. став 1. тачка 3) ЗКП) не истиче да је та повреда одређена одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права, нити је таква одлука приложена уз захтев, то захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на ову повреду нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић